

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/231/2020
Identifikačné číslo spisu: 4116203410
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Brňák
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:4116203410.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu JUDr. Ing. L. K., C., bývajúceho v M., Z. nábrežie XXX/XX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. CIMRÁK s.r.o., so sídlom v Nitre, Štefánikova 7, proti žalovanej MVDr. L. Q., bývajúcej v S. L., D. XXXX/XX, zastúpenej JUDr. Ivanom Kochanským, advokát so sídlom v Nitre, Farská 33, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 25C/57/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 31. marca 2020 sp. zn. 6Co/123/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) rozsudkom z 27. marca 2018 č. k. 25C/57/2016-158 zamietol návrh žalobcu a žalovanej priznal plnú náhradu trov konania.

1.1. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa podaným návrhom domáhal voči žalovanej písomného ospravedlnenia v regionálnom mesačníku S. L. - A. noviny za výrok v článku uverejnenom v A. novinách v novembri XXXX. Žalovaná ako viceprimátorka L. S. L. dňa 11. novembra 2015 odňala žalobcovi poverenie na výkon funkcie riaditeľa L. nemocnice. Okresná prokuratúra v Nitre konštatovala, že tento postup žalovanej bol nezákonný. V článku žalovaná nepravdivo uviedla, že žalobca nemal s mestom uzavretú žiadnu pracovnú zmluvu, čo bolo v rozpore so zákonom o výkone práce vo verejnom záujme, ako aj v rozpore s advokátskymi predpismi a dobrými mravmi. Zverejnenie nepravdivých informácií poškodili práva žalobcu. Neoprávneným zásahom mu vznikla ujma, narúša jeho česť, a preto ospravedlnenie nepostačujúce napraviť jeho dôstojnosť a domáhal sa aj nemajetkovej ujmy v sume 20.000 €.

1.2. Prvostupňový súd uviedol, že žaloba smerovala voči nesprávnemu subjektu. Autorom článku bola žalovaná ako zástupkyňa primátora L. S. L., nepísala ho ako súkromná fyzická osoba, ale ako zástupkyňa mesta. A. noviny vydáva L. S. L. a mesto a jeho zástupcovia informujú o tom, čo sa v meste deje. Ako fyzická osoba nemala žalovaná dôvod svoje kroky vysvetľovať občanom. Informácie z

článku boli predmetom jednaní zástupcov mesta a zjavne tak článok súvisel s prácou žalobcu, ako aj žalovanej. Podľa názoru súdu nebolo preukázané, že by žalovaná sledovala daným článkom vlastné záujmy. Keďže zamietol žalobu z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie, samotným nárokom žalobcu sa už nezaoberal. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej priznal plnú náhradu trov konania.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 31. marca 2020 sp. zn. 6Co/123/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal nárok na náhradu odvolacích trov v celom rozsahu.

2.1. Odvolací súd podľa § 387 ods. 2 CSP v plnom rozsahu odkázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Uviedol, že z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP nebolo potrebné, aby v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozhodnutia okresného súdu, s ktorými sa stotožnil, pretože odôvodnenie rozhodnutia prvoinstančného súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok.

2.2. Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti bolo nielen zistenie, že žalobca je fyzickou osobou, ktorej osobnostné práva boli porušené alebo ohrozené, ale rovnako zistenie, že žalovaný (fyzická alebo právnická osoba) sa dopustil toho konania, ktoré žalobca v konaní považoval za zásah do jeho chránených práv, a z ktorého vyvodzoval svoje právo na ochranu osobnosti. Obe zisťovania sú súčasťou skúmania, kto je v konaní vecne legitímovaný. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je alebo nie je. O nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (žalovaný) nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú v konaní ide. Nedostatok vecnej legitímácie (aktívnej alebo pasívnej) vedie vždy k zamietnutiu návrhu na začatie konania meritórnym rozhodnutím.

2.3. Aj podľa odvolacieho súdu bolo nesporné, že autorom inkriminovaného článku bola zástupkyňa primátora mesta S., čo je zrejme zo samotného jeho obsahu, kde v závere článku je uvedená žalovaná ako zástupca primátora mesta. Súd prvej inštancie správne poukázal na ust. § 24 ods. 2 zák. č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení, podľa ktorého je najvyšším výkonným orgánom mesta primátor a v danom prípade žalovaná vystupovala namiesto primátora mesta ako jeho zástupkyňa. Pokiaľ by bol neoprávnený zásah do osobnostných práv fyzickej osoby (§ 11 a nasl. OZ) spôsobený najvyšším výkonným orgánom mesta, považuje sa takýto zásah za zásah spôsobený priamo týmto subjektom a nie konkrétne primátorom (zástupcom primátora), ktorý by mohol vystupovať ako fyzická osoba. Uvedený článok bol koncipovaný zástupkyňou primátora, pričom všetky údaje, ktoré v článku boli uvedené, boli čerpané len z jej funkcie ako zástupkyne primátora, pričom práve pre tento najvyšší výkonný orgán je charakteristické to, že svoju vôľu nevytvárajú samostatne ale len sprostredkovávajú názory samotného mesta. Len prostredníctvom svojho primátora môže mesto prejavovať svoju vôľu navonok, ktorá robí právne úkony, zakladá právne vzťah, vstupuje do právnych vzťahov, uplatňuje práva a plní povinnosti z týchto vzťahov.

2.4. Žalobca sa vo svojom odvolaní bránil tým, že zo strany žalovanej išlo o tzv. excés, kedy prekročila svoje právomoci. Ani s touto jeho námietkou sa odvolací súd nestotožnil. Samotná skutočnosť, že žalovaná posielala návrh článku zo svojho súkromného mailu, nemá za následok, že by tento článok koncipovala ako fyzická osoba. Odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu, t. j. skutočnosť, že článok bol reakciou na predchádzajúce články, ktoré boli publikované z dôvodu odňatia poverenia žalobcovi na výkon funkcie riaditeľa mestskej nemocnice aj vzhľadom ku skutočnosti, že sa týmto spôsobom odňatia poverenia zaoberalo aj mestské zastupiteľstvo, bolo len logickým dôsledkom toho, že žalovaná ako zástupkyňa primátora mesta sa snažila uvedeným článkom objasniť dôvody, pre ktoré došlo k odňatiu poverenia na výkon funkcie riaditeľa mestskej nemocnice žalobcu. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

2.5. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP, v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca a navrhol ho zrušiť a vec mu vrátiť na

ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a § 420 písm. f/ CSP.

3.1. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP namietal nesprávne právne posúdenie otázky pasívnej vecnej legitímácie v spore. Poukázal na Sborník stanovisek, záveru, rozboru a zhodnocení súdnej praxe, zpráv o rozhodovaní soudu a sodních rozhodnutí Nejvyššího soudu 1964, Praha 1980 (Zborník najvyšších súdov č. III, str. 181) a na rozhodnutia českého najvyššieho súdu (30Cdo/1509/2011 a ďalšie) a uviedol, že v prípade žalovanej, ktorá nekonala na priamu objednávku vydavateľa, za tento článok nedostala odmenu a nebolo to jej náplňou práce išlo z jej strany o exces a teda je pasívne vecne legitimovaná v tomto spore.

3.2. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP namietal arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, keď tento sa predovšetkým nevysporiadal so závermi prokuratúry, ktoré mu dali - v prípade nezákonného odvolania z funkcie riaditeľa nemocnice - za pravdu.

4. Žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť resp. zamietnuť a priznať jej náhradu dovolacích trov. V podstatnom uviedla, že žalobcom citované rozhodnutia v dovolaní nie sú aplikovateľné v danej veci

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal včas dovolateľ zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 CSP, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (viď napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/42/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 8Cdo/99/2017).

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie ani podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (1Cdo/26/2017, 2Cdo/154/2017, 3Cdo/42/2017, 5Cdo/12/2017, 7Cdo/163/2017, 8Cdo/73/2017). Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho

vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP

11. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

13. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Z obsahu podaného dovolania vyplýva, že žalobca namietal arbitrárnosť napadnutého odvolacieho rozhodnutia, a to predovšetkým z dôvodu, že sa nižšie súdy nevysporiadali s dôkazmi svedčiacimi vecne v jeho prospech [závery prokuratúry o jeho odvolaní z funkcie riaditeľa nemocnice (bod 3.2.)].

14.1. Dovolací súd pripomína, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti. Na druhej strane ústavný súd vo svojich rozhodnutiach tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29.4.1993, II. ÚS 410/06).

14.2. V okolnostiach posudzovanej veci nosné právne závery nižších súdov spočívali v zistení, že žalovaná nie je pasívne vecne legitimovaná. Skúmanie tejto otázky predchádza vecnému posúdeniu veci. Inak povedané, ak súdy zistia, že žalovaná strana nedisponuje vecnou legitimáciou v danom spore, potom sa už nezaoberajú ďalšími aspektami prípadnej vecnej dôvodnosti podanej žaloby. Preto aj v danej veci neboli nižšie súdy povinné zaoberať sa ďalšími dôkazmi podporujúcimi vecné stanovisko žalobcu.

14.3. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať ani to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP

15. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

16. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

17. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže odvolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti odvolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. V neposlednom rade je odvolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

18. Žalobca v nesúhlase s právnymi závermi odvolacieho súdu o zistenom nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej strany argumentoval Zborníkom najvyšších súdov č. III. (str. 181) a v dovolaní označenými viacerými rozhodnutiami českého najvyššieho súdu (bod 3.1.).

18.1. Pojem „ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu“ definuje judikát R 71/2018 tak, že doň patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletinu Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov. Do ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu však z povahy zákonnej podmienky nepatria rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky.

18.2. Dovolací súd predovšetkým predostiera, že skutkové a právne závery uvedené v Zborníku najvyšších súdov č. III nie sú použiteľné pre danú vec. V označenej veci, ako explicitne uvádzal aj žalobca v podanom dovolaní (v časti II. dovolania), vychádzal Najvyšší súd z názoru, že v prípade pisateľa článku uverejneného v tlači môže byť v spore na ochranu osobnosti žalovaný buď tento pisateľ (autor) článku alebo vydavateľ alebo obaja. „V žiadnom z týchto prípadov nepôjde o chybu“. Skutkové a právne okolnosti teraz posudzovanej veci boli už na prvý pohľad odlišné (netýkali sa prípadného vzťahu pisateľa článku a vydavateľa novín, pozn.).

18.3. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodnutia českého najvyššieho súdu, tieto (pozri bod 18.1. in fine) nemožno považovať za „ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu“. Vzhľadom na zistený procesný nedostatok už potom nebolo relevantné, či označené rozhodnutia českého najvyššieho súdu súviseli alebo (navyše ani) nesúviseli s právnymi závermi nižších súdov o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej.

19. V neposlednom rade najvyšší súd uvádza, že nižšie súdy dospeli k svojmu záveru o nedostatku vecnej legitímácie žalovanej (ako fyzickej osoby, pozn.) vo vzťahu k žalobcom označenému zásahu do

jeho osobnostných práv na základe zhodnotenia okolností tohto konkrétneho prípadu, t. j. z hľadiska miestneho, časového a vecného (pozri body 2.2., 2.3. a 2.4.), teda žalobca v skutočnosti namietal nesprávnosť skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov nižšími súdmi. Dovolací súd je však v zásade viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (bod 17 in fine). Inak povedané žalobcom označenou nesprávnosťou nie je možné odôvodniť dovolanie, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, či sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, prípadne kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní žalobného nároku, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP a § 432 ods. 2 CSP.

20. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

21. Najvyšší súd odmietol dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ CSP (dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP) a vo zvyšku podľa § 447 písm. f/ CSP (dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP).

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.